

kert var berettiget, at Arbejdet efterhaanden vil specialisere sig, og at Kvinderne vil komme til at arbejde i de Erhverv, som ligger for dem. Det nævnte Par resumerer et Sted Resultaterne af deres Undersøgelser i følgende Udtalelse: „Overfor den store Hær af kvindelige Arbejdere er det uretfærdigt og grusomt at opretholde Fiktionen om Kønnenes Ligestilling i den industrielle Verden. Forsaavidt det drejer sig om Arbejde med Haanden, danner Kvinderne en særlig Klasse Arbejdere, som besidder andre Evner, andre Fornødenheder, andre Forventninger end Mændene.

For at holde begge Køn paa samme Trin med Hensyn til Sundhed og Ydeevne er det ofte nødvendigt at differentiere Arbejdet og altid at differentiere Anstrengelserne og Udkommet.

De almindelige Regler, der bestemmer Lønnen, Arbejdstiden og andre Arbejdsbetingelser, hvormed Mændene opretholder deres Standardløn, er i Almindelighed fuldstændig uanvendelige overfor Kvinder.

Der siges endvidere, at hvad det drejer sig om med Hensyn til Kvindernes Arbejde, naar det skal ind-

passes i Samfundshelheden, er, at det ikke benyttes til at nedsætte Mandens Arbejdsløn, og i Forbindelse hermed vilde hun gerne gøre den Bemærkning, at det ikke maatte overses, at man overalt, hvor man lader en Kvinde rykke ind paa en Mands Plads, bortrydder Muligheden for, at der skabes et nyt Hjem, et Forhold, som Manden sikkert ogsaa efterhaanden er bleven klar over. Modstanden imod, at Kvinderne trænger ind paa Mandens Arbejdsfelter, vilde antagelig vokse, men paa den anden Side var der visse Arbejdsfelter, af hvilke Manden hidtil havde været i ubestridt Besiddelse, og som maaske vilde vise sig at egne sig bedre for Kvinderne. Noget saadant har været Tilfældet paa Sygeplejens Omraade, ligesom det omvendte har været Tilfældet f. Eks. for Landets Vedkommende med Hensyn til hele Mælke- og Smørbehandlingen. Et Omraade, hvor Mand og Kvinde har arbejdet Side om Side, og hvor sikkert hver havde deres særlige Opgave at løse, var Lærervirksomheden. Ogsaa hun ønskede selvfølgelig, at Kvinderne i den størst mulige Udstrækning skal kunne blive i Hjemmet, hvis det er muligt, og navnlig at de skal kunne lægge de-

res bedste Arbejde der, men det yar hendes fulde Overbevisning, at det opnaar man ikke ved at slaa Døren til Erhvervsvirksomhed haardt i for dem, og det vilde neppe heller vise sig at være nødvendigt. Jo bedre en Uddannelse Kvinderne faar, jo højere de i det hele taget stiger med Hensyn til Dannelsen og Kultur og aandelig Udvikling, desto mere vil de ønske at give deres bedste Kræfter til deres Hjem; der har de ikke alene deres samfundsvigtigste Opgave, men der kan de naa den højeste personlige Lykke. Det vilde formentlig kunne lade sig gøre, selv om de ogsaa i Fremtiden anvender en Del af deres Arbeidskraft paa Erhvervsarbejde for at tilvejebringe det økonomiske Grundlag, som er nødvendigt for, at Hjemmet kan udfolde sig.

Krigen og Kvinderne.

Saa nævnede Becker Krigen. Krigen, sagde han, vilde kræve Kvindernes Deltagelse i Arbejdet. Ja, Krigen! Men hvem er det, der under Krigen har lidt, maaske neppe mindre end de, der har kæmpet paa Slagmarkerne? Mon det ikke er Mødrene, Hustruerne? Ogsaa i de neutrale Lande, hvor ikke Krigen

at tage hen for at takke ham, og stod lidt efter uden for hans Dør, endnu i samme sorte Dragt som i Retssalen, men med den Forskel, at hun bar en af hans røde Roser paa Brystet.

Døren stod halvt aaben, og hun hørte tydelig hans Stemme, — der var nogen hos ham, hun vilde vente. Hun hørte ham nævne sit Navn, og aandede næppe, saa spændt var hun paa at høre ham bekræfte hendes Uskyld.

„Vil du, modtage hende her i dit private Hjem?“

Han lo: „Ja du, jeg interesserer mig for hende.“

„Vil du da gifte dig med hende? Det vilde være dramatisk.“

Hun stod bag Portieren og hørte paa denne Samtale. Hendes Hjerter bankede. Havde han ikke sagt, at han interesserede sig for hende. Hun ventede spændt paa hans Svar.

„Kære Ven, du er Optimist. Hvem taler om Giftermaal? Man kan vel være interesseret paa anden Maade, f. Eks. for Sagens Skyld. Ser du, det er ikke nødvendigt for os at tro paa

de Klienter, som vi slæber fra Galgen, og mellem os sagt finder jeg det meget sandsynligt, at den almindelige Mening her har Ret. Hun har aabent tilstaaet, at hun hadede sin Mand, hvad jeg meget vel forstaar, han var en Slyngel, slet i Bund og Grund. Jeg saa straks, at her var en Chance for mig, jeg har vundet, men jeg er ikke tilfreds, — jeg vil have, at hun skal sige mig Sandheden, — ikke for at anklage hende, det vilde jo være dumt, men for Sportens Skyld — Hun interesserer mig. Hun er en af de klogeste Kvinder, jeg har truffet. Hun synes om mig, og jeg haaber ved fortsat Bekendtskab at faa hele Sandheden at vide, om det skal ske paa ærlig eller uærlig Vis er mig ligegyldigt. Sandheden — Sandheden vil jeg vriste fra hende. Hvorfor, ser du saaledes paa mig.“

„Jeg tænker paa, at du ikke kunde naa dit Maal paa en mindre hensynsløs Maade, end den at bedrage hende.“

Hun stod som en Støtte paa samme Sted. Han havde altsaa troet, hun

var skyldig! At al hendes Smerte var Komædie, som hans Forsvar havde været det, og han veg ikke tilbage for at tilføje hende ny Smerte for selv at naa et Maal!

Hun løftede langsomt Portieren, stod et Øjeblik uvis og gik derefter frem imod ham. Som en Dronning stod hun foran ham i sin sorte Kjole med den blodrøde Rose. Hun stirrede paa ham med et fraværende Blik, og da hun talte var hendes Stemme sagte og svag; men rolig, ingen af dem glemte den nogensinde.

„Jeg er uskyldig, jeg sværger til Gud, at det er sandt.“ Hun vaklede, og faldt ned for Fødderne af den Mand, som havde frelst hendes Liv fra Galgen for bagefter at fornedre hende for „Sportens Skyld“.

Nu var hun fri. Ude af hans Rækkevidde. Og hans røde Rose laa brudt ved Siden af hende.

Efter Wiri.

